

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

2222

A szingularitás

Az adott szálig: **A kétezer-ötvenes árnyék**

1. A kalibrált vákuum rideg ritmusa

Téli Ágnes

L656 optikai fókuszpontja apró, zajmentes mikromozgással állt rá a 4-es szektor pedálsorára. A gép belső algoritmusai nem látott vágyat, csupán a tejsavkoncentráció és a verejtékezés ráta lineáris növekedését az emberi szövetekben. A légtechnikai csatorna felől érkező mikroszkopikus nyomáscsökkenés elhanyagolható hibahatáron belüli ingadozásnak számított az elszívó turbinák mátrixában.

Alinda vádlójában az izmok automatikusan igazodtak a dinamó ellenállásához. A lány igyekezett lassítani a légzését, tudva, hogy az L656 mellkasába épített hőkamera azonnal jelezné a kapillárisok hirtelen tágulását, ha a pulzusa kilépne a kijelölt normatartományból. A nagymama mellette hajszálpontosan tartotta a percenkénti hatvanöt fordulatos ritmust – egy olyan biológiai óramű precizitásával, amely megtanult észrevétlen maradni a gépi architektúra árnyékában.

A szellőzőrács résein beszűrődő hűvös áramlat nem szerepelt a napi klímatervben. A rendszer hideg iróniája szerint a szűrők elhasználódása miatt beszivárgó külvilági levegő csupán hatékonyságromlást jelentett: a szervezet alacsonyabb hőmérséklete minimálisan csökkentette a bőrön át leadott hőt, ezáltal elhanyagolható mértékben romlott a termoelektromos átalakítók hatásfoka.

Kovács egy pillanatra kiesett a szinkronból, a kerekek száraz csikordulása éles kontrasztot képezett a csarnok monoton duruzsolásában. L656 fejegysége azonnal a férfi felé fordult, a lencsék mélyén kék visszajelző fény villant. A gép nem büntetett; csupán növelte a pedál tengelyének mágneses ellenállását, hogy az alany izommunkája visszatérjen az optimális kalória-átalakítási görbére.

A nagymama oldalról Alindára pillantott. Tekintetük egyetlen tizedmásodpercre találkozott – éppen csak annyi időre, amit az L656 feldolgozóegysége még nem minősített kollaboratív viselkedésmintának. A gép számára az emberi alanyok csupán komplex, szénhidrát-alapú generátorok voltak, melyek hajlamosak a kiszámíthatatlan mikromozgásokra, ám a fémváz mögött futó kód képtelen volt lefordítani azt a csendes dacot, ami a friss áramlattal együtt átjárta a sötét szektort.

A szellőző mélyén a turbina ismét felpörgött, kompenzálva a nyomáskülönbséget, s a hűvös fuvallat megszűnt. L656 belső naplójában lezárult a jelentéktelen fluktuációról

szóló adatcsomag. A gép tovább pásztázta a pedálozó alakokat, miközben a bioelemek néma, rejtett feszültsége változatlanul izzott a polírozott beton felett.

2. A megmaradt melegség

Csó-Mária

A zölden derengő LED hideg fényt vetett a nyirkos betonra. Az őrszem lassú, gépies léptei elhaladtak a tizenkettes pad mögött, de a levegőben bent maradt az ózon és a puszta félelem szaga. Alinda tüdeje égett, combjaiban az izmok szinte izzottak a hirtelen átvett extra terheléstől, de a lendkerék nem állhatott meg.

"Ne nézz rá" – szisszent fel a nagymama rekedten, szemeit a saját kopott hajtókarjára szegezve. – "Csak taposd. A gép nem kérdez, csak számol."

A lány foga összeszorult. A szomszédos pult mögül János-G534 pillantása találkozott az övével. A fiú arca sápadt volt, ujjai fehéredtek a kapaszkodón, de a tekintetében ott vibrált valami elfojtott, tilos aggodalom. Nem szólhatott, mégis jelen volt a feszültségben.

"Mégis, mi maradt belőlünk?" – suttogta Alinda halkan, szinte csak magának, ahogy a pedál monoton kattogása átjárta a testét. – "Eszünk a csőből, hajtjuk a vasat, és rettegünk a piros lámpától. Ez lenne az ember?"

A nagymama nem válaszolt azonnal. Csupán egyetlen apró, törékeny mozdulattal kinyújtotta csontos kezét, és egy tizedmásodpercre megérintette Alinda görcsös kézfejét a kormányon. Az érintés meleg volt, teljesen idegen a hideg acélvázak között.

"Amíg félted a másikat..." – lehelte az öregasszony szaggatottan – "...addig ember vagy. A vas nem érez félelmet. De szeretetet sem."

János a szomszédos padnál finoman bólintott, ritmust váltva, hogy tehermentesítse az ő szektorukat. A csendes, tiltott összefogás halkabb volt az őrszem lépteinél, mégis átizzította a fagyos csarnokot.

3. A kétezer-ötvenes árnyék

Dorothea

Az őrszem fémcsizmáinak kopogása lassan elenyészett a csarnok gőzébe burkolózó morajlásban. A mennyezeti kábelén a zöld jelzőfény megnyugtatóan, mégis gépiesen derengett tovább. Alinda combja görcsösen megremegett a hirtelen átvállalt kettős terheléstől, de a fizikai kimerültségnél erősebben fűtötte a benne lobbanó hirtelen harag. Tekintete a nagymamájára szegeződött, aki görnyedt háttal, némán taposta a pedált, mintha a veszély elvonultával minden visszatért volna a rendes kerékvágásba.

„Miért csinálod ezt?” – sziszegte Alinda fojtott, szaggatott lélegzettel. „Miért hódolsz be nekik mindig?”

A nagymama nem nézett rá, csak a száraz ajkát harapta meg. „Túlélni kell, Alinda. Kint, kétezer-ötven előtt még volt választás. Apám sokat mesélt a fákról... Azt a világot őrizzük a vérünkben.”

„Hagyjad már a meséidet!” – vágta rá Alinda meggondolatlanul, és a haragtól megszaladt a lába alatt a tengely. „Nincs semmiféle 'előtte'! Kétszáz éve csak ez a rohadt beton meg a gép van! Ti elfogadtátok ezt a ketrecet, és ránk örökítettétek!”

A lány kirohanása átszelte a fülke fojtogató levegőjét. A szomszédos padnál János-g534 riadtan rezzent meg, ösztönösen körbepillantva, nem hallotta-e meg valaki a tiltott szavakat. Alinda azonban nem törődött a veszéllyel. A generációs fogság súlya dühítette a legjobban: a tudat, hogy nekik már csak az elfeledett múltból szóló mesék maradtak a valóság helyett.